Р Е Ш Е Н И Е
№ 43989

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова
ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9236** по описа за **2026** година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. В. К., чрез процесуалния представител адв. Е. П., против решение № 2134 от 15.06.2026 г., постановено по АНД № 5336/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 132 състав.

С оспорения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № 26-4332-001441 от 09.03.2026 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, с което на И. В. К. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1 533,88 евро и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират подробни съображения за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Касаторът поддържа, че районният съд неправилно е разтълкувал фактическия състав на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, като необосновано е приравнил стила и начина на управление на моторното превозно средство (МПС) с промяна на предназначението на пътя. Излага доводи, че законът не санкционира техническото поднасяне или загубата на сцепление сами по себе си, а

използването на пътната инфраструктура за цели, различни от превоза на хора и товари. Твърди, че субективната страна на нарушението – пряк умисъл и специална цел за демонстративно шофиране („дрифт“) – е останала напълно недоказана, като съдът недопустимо е презюмирал умисъла единствено от факта на поднасянето на автомобила. Поддържа, че настъпилата загуба на контрол е била неволна и инцидентна, породена от неблагоприятните метеорологични условия (мокър асфалт вследствие на валеж от дъжд) и неговия малък опит като млад водач, за което изрично е направил възражение още при съставянето на АУАН и в депозираното писмено възражение по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Сочи, че районният съд е направил технически изводи относно сцеплението и влиянието на дъжда, без специални знания и без назначаване на съдебно-техническа експертиза, като същевременно е възприел субективните оценки на полицейския свидетел за „преднамереност“ като доказателство за вина и е прехвърлил доказателствената тежест върху нарушителя. Навежда и доводи за процесуални пороци на АУАН и НП относно индивидуализацията на мястото на деянието и липсата на мотиви по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, както и за приложимост на чл. 28 от ЗАНН. По тези съображения моли съда да отмени решението на районния съд и наказателното постановление, а при условията на алтернативност – да отмени решението и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.
Ответникът по касационната жалба – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР в депозирано писмено становище, подадено чрез гл. юрк. С. М., оспорва касационната жалба като неоснователна. Поддържа, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, фактическите констатации са безспорно установени, а нарушението е доказано от обективна и субективна страна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на касатора.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила.
Административният съд – С.-град, IX касационен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, обсъди наведените в жалбата касационни основания и извърши проверка на обжалвания съдебен акт по реда на чл. 218 от АПК, намира за установено следното:
Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна с правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е основателна по следните съображения:
Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Настоящият касационен състав намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. При постановяването му обаче, районният съд е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до непълнота на доказателствата, неизясняване на релевантната фактическа обстановка и необоснованост на формираните правни изводи.
Районният съд е установил от фактическа страна, че на 26.01.2026 г. около 13.35 часа свидетелят Б. Н. И. служител на СДВР-ОПП, изпълнявал служебните си задължения, като се намирал в служебен автомобил на кръстовището със светофарна уредба на [улица]и ул. „Проф. д-р А. С.”. Времето било ясно и валял лек дъжд. Жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил „М.”, модел „”, с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като посочените пътища са в обсега на Столична община, отворените за обществени ползване. Към момента, в който свидетелят И. бил на горепосоченото кръстовище, същият възприел жалбоподателят, който извършвайки ляв завой към [улица]на същото кръстовище, преднамерено извел автомобила, който управлявал, извън контрол. Действието било извършено

чрез презавиване, довеждайки моторното превозно средство до загуба на сцеплението на гумите с пътя или т. нар. „дрифт“, като след извършване на левия завой, жалбоподателят продължил да извежда автомобила, който управлявал, извън контрол чрез презавиване, довеждайки моторното превозно средство до загуба на сцеплението на гумите, управлявайки го от крайна дясна към крайна лява лента. Жалбоподателят завил към [улица], като пред бл. 816 преустановил движението и му била извършена проверка от свидетеля И.. Свидетелят И. съставил докладна за случая, на база на която свидетелката К., която пристигнала по искане на И., съставила АУАН № 4904011/26.01.2026 г. В акта било вписано като нарушение такова по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП използване на пътища отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В акта жалбоподателят вписал като възражение, че „изпуснал” колата поради лошите метеорологични условия. Въз основа на така съставения АУАН, срещу който е подадено възражение, при идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация относно нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, на 09.03.2026 г., началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“ издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП на жалбоподателя били наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1533,88 евро (с парична равностойност от 3000,01 лева) и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. НП било връчено на жалбоподателя на 11.03.2026 г. СРС е приел, че свидетелските показания на разпитаните пред съда свидетели – свидетелите И. и К., са и в синхрон с данните от доказателствената маса. Изложено е, че показанията на свидетеля И. – очевидец на нарушението разкриват конкретика относно възприетото нарушение и в какво се е изразило поведението на нарушителя при извършването на маневрата. Свидетелят ясно и непротиворечиво е посочил, че е възприел при извършване на завой, а и в последвалото управление на МПС, поведение на водача, изразило се в извеждане на управляването на моторно превозно средство извън контрол със загуба на сцепление или т.нар. „дрифт“.
Въззивният съд е отчел, че по време на деянието е валял дъжд и настилката е била мокра, но категорично е приел, че дъждът не е бил с такъв интензитет, че да провокира загуба на сцепление от само себе си, поради което поднасянето е било съзнателно и умишлено търсено от водача, а възраженията за неволно изпускане на контрола поради мокра настилка са неоснователни.
Тези изводи на районния съд са формирани при съществено нарушение на процесуалните задължения на съда по чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН и чл. 13 и чл. 14 от НПК за всестранно, пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по делото.
Съгласно материалноправната норма на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП на водача на МПС е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В съдебната практика безспорно се приема, че забраната обхваща екстремни форми на демонстративно шофиране (т.нар. „дрифт“), при които пътната инфраструктура съзнателно се превръща в площадка за атракционно пързаляне и извеждане на автомобила извън контрол. Разграничението между състава на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и нарушенията по чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП (загуба на контрол или управление с несъобразена с пътните условия скорост) е именно във формата на вината и наличието на специална цел. Докато при чл. 20 от ЗДвП поднасянето на превозното средство или загубата на сцепление е резултат от непредпазливост (невнимание, неправилна преценка на скоростта или метеорологичните условия), то деянието по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП изисква пряк умисъл, при който деецът съзнателно и целенасочено предизвиква странично приплъзване на задвижващите колела.
В конкретния случай още при първоначалното му спиране и при предявяването на АУАН № 4904011/26.01.2026 г. водачът К. е вписал собственоръчно обяснение: „Изпуснах колата от

управление, понеже времето е лошо и даже се уплаших“. Тази защитна теза е била развита подробно и в писменото възражение по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, във въззивната жалба и в съдебното производство пред районния съд. Разпитаните по делото свидетели – полицейските служители И. К. и Б. И. – категорично потвърждават, че по време на инцидента е валял дъжд и асфалтовата настилка е била мокра.

При наличието на безспорен факт за влошени метеорологични условия (валеж от дъжд и мокър асфалт) и последователно поддържана теза за неволна загуба на контрол при извършване на завой със заднозадвижван автомобил, първоинстанционният съд е бил длъжен да извърши задълбочена фактическа и експертна проверка на тези обстоятелства съгласно чл. 107, ал. 3 от НПК. Вместо това съдът е изградил решаващия си извод, че „дъждът не е бил такъв, че да доведе до загуба на сцепление“, единствено въз основа на собствени житейски предположения. Въпросът какво е било сцеплението между гумите на конкретния автомобил и мократа асфалтова настилка при извършване на маневрата, какъв е бил коефициентът на триене, каква е била скоростта на движение, радиусът на завоя, динамиката на автомобила марка „М.“ (със задно предаване и мощност 150 kW) и дали последващото му движение през лентите не е представлявало опит за овладяване на поднасящото превозно средство, представляват строго технически въпроси. За техния отговор са необходими специални знания в областта на автотехниката и автодинамиката, с каквито съдът не разполага. Решаването на технически въпроси от съда без назначаване на експертиза съставлява съществено процесуално нарушение, което опорочава фактическите изводи и води до необоснованост на акта.

Освен това районният съд е допуснал нарушение и при оценката на гласните доказателства. Показанията на свидетеля-очевидец Б. И. са кредитирани безкритично, включително в частта им, в която свидетелят дава лична преценка, че водачът е действал „преднамерено“ и че е извършвал „дрифт“. Свидетелят може да установи единствено външно възприетите факти – траектория на движение, отклонение на купето, чут звук от двигателя, но не и вътрешното психическо отношение на водача към деянието. Субективната оценка на полицейския орган за „умисъл“ не съставлява доказателствено средство за формата на вината. Вината следва да бъде изведена от съда въз основа на цялостна оценка на безспорни обективни факти, изключваща всяка друга версия.

Същевременно районният съд недопустимо е разместил доказателствената тежест в процеса, посочвайки в мотивите си, че „по делото не се доказа действията на водача да се дължат на други обстоятелства“. В административнонаказателното производство тежестта да докаже обвинението във всички негови обективни и субективни елементи лежи изцяло върху административнонаказващия орган. Санкционираното лице не е длъжно да доказва своята невинност, нито да установява по категоричен начин причината за поднасянето, а възникналите основателни съмнения относно умисъла и механизма на движението следва да бъдат тълкувани в негова полза.

Неоснователни са възраженията на касатора за съществени пороци в съдържанието на АУАН и НП относно мястото на нарушението. В актовете ясно е разграничено мястото на извършване на маневрата - кръстовището на [улица]и [улица], от мястото на спиране и проверка на водача - [улица], пред [жилищен адрес] което не накърнява правото на защита. Порокът на производството не се корени в реквизитите на актовете, а в липсата на цялостно и обективно съдебно дирене пред въззивната инстанция относно механизма на деянието и вината. Въпросът за приложението на чл. 28 от ЗАНН също не може да бъде разрешен правилно, преди да бъдат изяснени действителните фактически обстоятелства и степента на обществена опасност на конкретното поведение.

Констатираните процесуални нарушения са съществени, тъй като са довели до превратно и

непълно изясняване на фактите. Тъй като за отстраняването на тези нарушения е необходимо събирането на нови доказателства и установяването на фактически обстоятелства чрез експертни знания, за които писмените доказателства не са достатъчни, спорът не може да бъде решен по същество от касационната инстанция.
На основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 2, т. 1 и т. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН оспореното съдебно решение следва да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.
При новото разглеждане районният съд следва да проведе съдебно следствие, насочено към пълно изясняване на механизма на извършената маневра и субективната страна на деянието. За целта съдът следва: Да изиска официална справка от НИМХ към БАН относно метеорологичната обстановка, количеството и интензитета на валежите в района на [населено място],[жк]към 13:35 часа на 26.01.2026 г.; Да назначи съдебно автотехническа експертиза с вещо лице – инженер по транспортна техника, което след запознаване с материалите по делото, техническите характеристики на автомобила марка „М. “, състоянието на пътната настилка и конфигурацията на кръстовището, да даде заключение относно: възможния механизъм на загуба на сцепление при описаната маневра; дали движението на автомобила съответства на контролиран и предварително търсен „дрифт“ или на неволно приплъзване при завиване на мокър асфалт; представляват ли последващите движения на автомобила по платното адекватно действие за овладяване на поднесло превозно средство; След събиране и проверка на всички относими доказателства в тяхната съвкупност и при спазване на правилата за доказателствената тежест, съдът да изложи мотивирани правни изводи относно съставомерността на деянието по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП от обективна и субективна страна, респективно за неговата правна квалификация и приложимостта на чл. 28 от ЗАНН.
Съгласно разпоредбата на чл. 226, ал. 3 от АПК, при отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, въпросът за разноските, включително направените в производството пред касационната инстанция, се решава от първоинстанционния съд при новото разглеждане на делото съобразно крайния му изход.
Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 2, т. 1 и т. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административният съд – С.-град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2134 от 15.06.2026 г., постановено по АНД № 5336/2026 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 132-ри състав.
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд при съобразяване със задължителните указания, дадени в мотивите на настоящото решение.
Решението е окончателно.

Съдия: